

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 11 juli 2011 in zaak nr. 11/17401 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 mei 2011 is aan de vreemdeling een vrijheidsontnemende maatregel opgelegd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 juli 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn) van toepassing is.

Hiertoe betoogt de minister onder meer dat de vreemdeling voorafgaand aan de vrijheidsontneming te kennen heeft gegeven een asielaanvraag te willen indienen, hetgeen tot gevolg heeft dat de vreemdeling moet worden aangemerkt als asielzoeker en dus rechtmatig verblijf heeft.

2.2.1. Uit het op 12 mei 2011 op ambtsbelofte opgemaakte proces-verbaal van overgave van een ongedocumenteerde vreemdeling blijkt dat de vreemdeling, nadat hij te kennen had gegeven een asielaanvraag te willen indienen, op deze dag is overgedragen aan de afdeling "Claims, Identificatie en Artikel 4" van de Brigade Vreemdelingenzaken van de Koninklijke Marechaussee, district Schiphol. Op dezelfde dag is de vreemdeling op grond van artikel 3 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) de toegang geweigerd en is hem, onder verwijzing naar de toegangsweigering, op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000 de verplichting opgelegd zich op te houden in het Aanmeldcentrum Schiphol. Op 15 mei 2011 heeft de vreemdeling een aanvraag om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen ingediend. De minister heeft deze aanvraag afgewezen bij besluit van 22 mei 2011, waarin tevens is opgenomen dat de vreemdeling valt onder de werking van het op 7 april 2011 ingestelde vertrekmoratorium en daarmee voor de duur van dit vertrekmoratorium rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, eerste lid, aanhef en onder j, van de Vw 2000. Op

23 mei 2011 heeft de minister de vrijheidsontnemende maatregel opgeheven.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 4 oktober 2011 in zaak nr. 201102753/1/V3; www.raadvanstate.nl) moet een asielzoeker die in afwachting is van de formele indiening van een asielaanvraag, geacht worden binnen de reikwijdte van artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te vallen. Dat betekent dat de vreemdeling, nu hij op 12 mei 2011 in persoon tegenover een ambtenaar van de Koninklijke Marechaussee heeft verzocht om internationale bescherming, geacht moet worden daarmee rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder f, van de Vw 2000 te hebben verkregen. Met voormeld besluit van 22 mei 2011 is dit rechtmatig verblijf niet geëindigd, maar is slechts de wettelijke grondslag ervan gewijzigd. Gelet hierop kan de vreemdeling niet worden beschouwd als een persoon die illegaal verblijft in een lidstaat en is de Terugkeerrichtlijn niet op hem van toepassing. De grief slaagt derhalve.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Hetgeen voor het overige in hoger beroep is aangevoerd behoeft geen bespreking meer. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 12 mei 2011 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover die, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling stelt dat de minister ten onrechte niet heeft gezien of met een minder dwingende maatregel dan vrijheidsontneming had kunnen worden volstaan, nu hij een asielaanvraag heeft ingediend.

2.4.1. De minister heeft niet ten onrechte geen aanleiding gezien de vreemdeling een minder dwingende maatregel dan vrijheidsontneming op te leggen. Daartoe wordt het volgende overwogen.

2.4.2. Indien in gevallen als hier aan de orde een minder dwingende maatregel dan vrijheidsontneming wordt opgelegd, heeft dat tot gevolg dat feitelijk verdere toegang tot Nederland wordt verkregen. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 22 mei 2012 in zaak nr. 201106665/1/V4 (www.raadvanstate.nl) is het standpunt van de minister dat in beginsel steeds moet worden aangenomen dat het grensbewakingsbelang alleen kan worden veiliggesteld door het opleggen van een vrijheidsontnemende maatregel, dan ook niet onjuist.

2.4.3. Van bijzondere, individuele omstandigheden op grond waarvan de minister in het geval van de vreemdeling niettemin van vrijheidsontneming had moeten afzien, is niet gebleken. Dat de vreemdeling een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel heeft ingediend is op zichzelf onvoldoende om te oordelen dat de minister ten onrechte het grensbewakingsbelang heeft laten prevaleren boven het belang van de vreemdeling bij de toepassing van een minder dwingende maatregel.

2.4.4. Gelet op het voorgaande heeft de minister in redelijkheid met de enkele verwijzing naar het grensbewakingsbelang kunnen overgaan tot het opleggen van een maatregel op grond van artikel 6, eerste en tweede lid, van de Vw 2000, zonder eerst te hebben onderzocht of in het geval van de vreemdeling met een minder dwingende maatregel kon worden volstaan. De beroepsgrond faalt derhalve.

2.5. Het beroep van de vreemdeling is ongegrond. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 11 juli 2011 in zaak nr. 11/17401;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond;
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. G. van der Wiel en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. A.A. Sijders, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

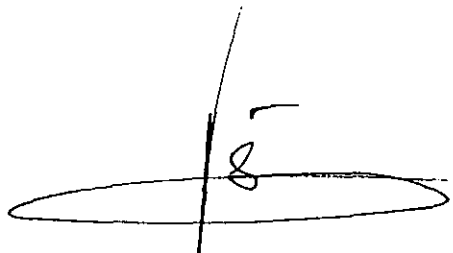
w.g. Sijders
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 juli 2012

279

Verzonden: 30 juli 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser